

Arrest

nr. 248 101 van 25 januari 2021
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 23 mei 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 8 juni 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 9 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [N.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23 mei 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 202 138 van 9 april 2018 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in zijn eerste twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 52/3, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Uit zijn uiteenzetting blijkt ook dat hij meent dat de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten werd geschonden.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 52/3,§1 van de vreemdelingenwet waarnaar artikel 75§2 van het vreemdelingenbesluit verwijst, bepaalt dat 2 voorwaarden dienen vervuld te zijn.

Eén van deze voorwaarden is het feit dat de betrokkene niet regelmatig in het Rijk verblijft.

Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet bepaalt immers onder andere:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2."

Verzoekende partij benadrukt dat hij evenwel wel regelmatig in het Rijk verblijft.

De asielprocedure was niet definitief afgerond waardoor verzoekende partij op het moment van de beslissing elk recht heeft om in België te verblijven en dit ingevolge de internationale rechtsnormen.

Door deze beslissing te nemen wordt tevens de Richtlijn van 27.01.2003 tot vaststelling van minimum-normen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (RL 2003/9/EG) geschonden. Deze richtlijn bepaalt de minimumnormen voor de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaten. Volgens de richtlijn moeten asielzoekers de nodige verblijfsdocumenten krijgen tijdens de asielprocedure.

Zie artikel 6 van deze richtlijn: "De lidstaten zorgen ervoor dat binnen drie dagen nadat een asielverzoek bij de bevoegde autoriteiten ingediend is, aan de asielzoeker een op zijn naam afgegeven document wordt verstrekt waaruit zijn status van asielzoeker blijkt of waarin staat dat hij of zij op het grondgebied van de lidstaat mag verblijven zolang zijn of haar asielverzoek hangende of in behandeling is."

Dit wil dus zeggen dat zij op geen enkel ogenblik een bevel kunnen krijgen om het grondgebied te verlaten. Dit zou hier volledig haaks tegenover staan.

De gebonden bevoegdheid kan dus niet spelen en het bevel om het grondgebied te verlaten kon niet worden afgeleverd.

[...]

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met reden worden omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is hieraan niet voldaan.

Verzoekende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivering dienaangaande (m.b.t. de mogelijkheid een procedure in te leiden bij de RVV, dat de asielprocedure niet definitief beëindigd is) geeft.

De beslissing verwijst enkel naar de beslissing genomen door het CGVS (van 23.05.2017, beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus), doch er wordt met geen woord gesproken over de beroepstermijn en een eventuele beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting[en].

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om het resultaat van de asielprocedure af te wachten vooraleer het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, minstens vooraleer dit bevel te gaan uitvoeren, met als gevolg dat de schorsing in elk geval dient te worden uitgesproken.

De overheid schendt elke zorgvuldigheidsverplichting door gedurende de beroepstermijn van 30 dagen na de kennisgeving van de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, onmiddellijk over te gaan tot de betekening van een bevel.

De beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigering van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus heeft steeds een schorsend karakter.

Door de mogelijkheid van het indienen van dit beroep niet af te wachten (gedurende de beroepstermijn van 30 dagen), en door verzoekende partij het bevel te geven om het land te verlaten of dit bevel uit te voeren, worden de principes van behoorlijk bestuur geschonden, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Verzoekende partij benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen.

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd. Verzoekende partij werd immers bevolen het grondgebied te verlaten, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak grondig onderzocht had.

*Beleidsnormen werden hier blijkbaar blindelings toegepast. Het bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen,
- terwijl de asielprocedure nog niet definitief afgerond is.*

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van hun bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu werd ook dit beginsel niet in acht genomen.

Het nadeel dat aan verzoekende partij zou worden berokkend door de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten, staat absoluut niet in verhouding met een eventueel voordeel voor de overheid bij de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker op correcte gronden aangeeft dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, geduid waarom ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij heeft nader toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Hij heeft tevens gemotiveerd dat de commissaris-generaal, op 23 mei 2017, een beslissing heeft genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers betoog dat verweerder niet heeft uiteengezet dat er een mogelijkheid bestaat om een beroep in te stellen tegen de beslissing van de commissaris-generaal doet aan het voorgaande geen afbreuk. De formele motiveringsplicht impliceert immers niet dat in een bestuurlijke beslissing gegevens moeten worden vermeld die niet zijn vereist ter onderbouwing van deze beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten en dat hij slechts in België kon verblijven in het raam van zijn verzoek om internationale bescherming. Het is verder ook niet betwist dat verzoekers aanvraag om internationale bescherming op 23 mei 2017 door de commissaris-generaal werd afgewezen. Het gegeven dat verzoeker bij de Raad een beroep instelde tegen voormelde beslissing laat niet toe te concluderen dat verweerder niet vermocht te oordelen dat verzoekers verblijf in het Rijk “onregelmatig” was en dat hij de bepalingen van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zou hebben miskend.

De Raad wijst er tevens op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), in het arrest nr. C-181/16 van 19 juni 2018 reeds duidelijk het volgende stelde:

“Zoals ondubbelzinnig uit de bewoordingen van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2005/85 voortvloeit, eindigt het recht om te blijven waarin die bepaling voorziet met de vaststelling van het besluit in eerste aanleg waarbij het verzoek om internationale bescherming door de beslissingsautoriteit wordt afgewezen. Wanneer de betrokkene geen verblijfsrecht of verblijfsvergunning op een andere rechtsgrondslag is toegekend, met name op grond van artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115, waarmee de afgewezen verzoeker aan de voorwaarden voor toegang tot dan wel verblijf of vestiging in de lidstaat in kwestie kan voldoen, heeft dit afwijzende besluit tot gevolg dat deze verzoeker, zodra dit besluit is vastgesteld, niet langer aan deze voorwaarden voldoet, zodat zijn verblijf dan illegaal wordt.”

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied kan worden genomen zolang er nog een beroepsmogelijkheid bestaat tegen de beslissing van de commissaris-generaal of zolang de tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroepsprocedure wordt behandeld. In dit verband kan de Raad nogmaals verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 juni 2018, waarin het Hof tot de volgende conclusie kwam:

“Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in samenhang met richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en in het licht van het beginsel van non refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als neergelegd in artikel 18, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staat dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een terugkeerbesluit op grond van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt vastgesteld zodra dit verzoek is afgewezen door de beslissingsautoriteit of tezamen met die afwijzing in één administratieve handeling en derhalve zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde met name dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep, dat deze verzoeker tijdens die periode het voordeel kan genieten van de rechten die voortvloeien uit richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, en dat hij zich kan beroepen op elke wijziging in de omstandigheden na de vaststelling van het terugkeerbesluit die een weerslag van betekenis zou kunnen hebben op de beoordeling van de situatie van de betrokkene aan de hand van richtlijn 2008/115, met name artikel 5 hiervan. Het staat aan de nationale rechterlijke instantie om na te gaan of dit het geval is.”

Verzoeker toont niet aan dat de rechtsgevolgen van het bestreden terugkeerbesluit niet werden geschorst in afwachting van de uitkomst van het tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroep of dat rechten die voortvloeien uit de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG) hem werden ontzegd en de Raad kan, op basis van de neergelegde stukken, vaststellen dat verweerder de verplichting om de bestreden beslissing niet uit te voeren tijdens de behandeling van het ingestelde beroep door de Raad heeft gerespecteerd en dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om nieuwe gegevens aan te brengen.

Er blijkt ook niet dat hetgeen is bepaald in artikel 6 van de richtlijn 2003/9/EG noopt tot een andere conclusie. Het gegeven dat aan een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient een attest moet worden afgegeven waaruit zijn status blijkt, laat niet toe te concluderen dat aan deze vreemdeling geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven eens dit verzoek is afgewezen door de commissaris-generaal. In voormelde bepaling kan niet worden gelezen dat het verblijf van een vreemdeling wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen in afwachting van de behandeling van een beroep tegen de afwijzingsbeslissing als legaal dient te worden aangemerkt.

Er kan derhalve niet worden besloten dat verweerder artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond toen de bestreden beslissing werd genomen, heeft geschonden of dat enige bepaling van een Europese richtlijn zou impliceren dat voormelde wetsbepaling, in casu, niet mag worden toegepast.

3.1.2.3. Artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet dat verweerder, indien de commissaris-generaal weigert een vreemdeling als vluchteling te erkennen en weigert de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of wanneer hij een verzoek om internationale bescherming niet in

overweging neemt, aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten dient te geven en dat dit moet gebeuren door gebruik te maken van de bijlage 13quinquies. Verweerder heeft deze bepaling gerespecteerd. Een schending van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.6. Het proportionaliteitsbeginsel, waarnaar verzoeker nog verwijst, kan enkel spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). Gelet op de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat niet wordt aangetoond dat een hogere rechtsnorm een toepassing van voormeld wetsartikel uitsluit, blijkt niet dat verweerder, in voorliggende zaak, nog enige discretionaire bevoegdheid had. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt het volgende:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekende partij heeft een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het Commissariaat Generaal van 23.05.2017 waarbij zowel de asielstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij werd geweigerd.

Vooreerst heeft verzoekende partij het recht op een behandeling van deze procedure m.b.t hun ingediend beroep tegen de weigering van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd, zou verzoekende partij worden verweten geen belang meer te hebben bij deze beroepsprocedure tegen de weigering van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds zou verzoekende partij ook verstoken blijven van de uitoefening van zijn rechten van verdediging op een degelijke wijze.

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient dan ook eerst te worden afgewacht alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd zijn met art. 8 EVRM., waarnaar ook artikel [...] 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Door verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven en op het privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer verzoekende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

Verzoekende partij is immers reeds sinds 2015 in België en dus ondertussen al bijna 2 jaar. Hij is hier gearriveerd op jonge leeftijd. Hij is pas 18 geworden op 30.11.2016.

Hij was bij aankomst een niet-begeleide minderjarige.

Hij heeft zich als niet-begeleide minderjarige hier dan ook snel kunnen integreren en de taal leren spreken. Het centrum van zijn sociale, culturele en economische belangen is gelegen in België.

Daarnaast heeft hij ook een broer die nog steeds het statuut van een niet-begeleide minderjarige heeft en die geen verwijderingsmaatregel heeft ontvangen, noch diens voogd.

Dit gegeven diende mee in het oordeel te worden betrokken, zeker gezien de gebonden bevoegdheid niet speelt (zie argumentatie supra).

De periode dat deze jongeman reeds in België verblijft, en het leven dat hij hier ondertussen al heeft opgebouwd, zijn minderjarige broer die eveneens in België verblijft, ... zijn allemaal elementen waarmee rekening diende te worden gehouden.

Hoe kan de verwerende partij deze jongeman redelijkerwijze een bevel geven om het grondgebied te verlaten zonder hieromtrent te motiveren?

Het feit dat hij op jonge leeftijd is aangekomen in België, het feit dat hij hier reeds bijna 2 jaar verblijft, het feit dat niet-begeleide minderjarigen beter worden opgevolgd en zodoende ook sneller kunnen integreren en de taal ook sneller onder de knie kunnen krijgen, het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige broer heeft kan niet betwist worden, minstens diende dit onderzocht te worden.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de belangen van deze jongeman voorop te stellen en de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Er is geen enkele belangenafweging gebeurd, althans heeft verzoekende partij hier geen kennis van.”

3.2.2.1. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt dat Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enig gezinsleven, in de zin van voormelde verdragsbepaling, in België heeft. Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij nog een broer in België heeft, doch hieruit niet kan worden afgeleid dat hij met de persoon naar wie hij verwijst ook een werkelijk gezinsleven heeft. Om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gezinsleven dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “*hecht*” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verder kan er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige familieleden worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17

februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel stuk aanbrengt waaruit blijkt dat hij effectief een broer in België heeft en dat hij evenmin aantoonst dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat. Zelfs indien verzoekers bewering dat hij een broer in België heeft correct zou zijn en wanneer er effectief een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, dan nog moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat hij wist dat hij slechts in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij wist of behoorde te weten dat indien deze aanvraag werd afgewezen hij het land zou dienen te verlaten. Tevens moet worden benadrukt dat ook geenszins blijkt dat de verwant die verzoeker in België stelt te hebben legaal in het Rijk verblijft en dat uit artikel 8 van het EVRM in ieder geval geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

In zoverre verzoeker verder verwijst naar het recht op eerbiediging van zijn privéleven moet worden gesteld dat het enkele feit dat verzoeker gedurende enkele jaren in het Rijk werd opgevangen tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij de mogelijkheid kreeg om ondertussen een landstaal te leren en zich te integreren – waarbij moet worden vastgesteld dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker effectief een landstaal aanleerde of zich verregaand heeft geïntegreerd – niet zonder meer impliceert dat hij een beschermenswaardig privéleven in België heeft. Wederom, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat er toch sprake is van enig beschermenswaardig privéleven, dan nog blijkt daarenboven – rekening houdende met het feit dat verzoeker nooit tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk werd toegelaten, dat hij van in het begin wist dat zijn verblijf precair was, dat hij niet aantoonst dat hij economisch actief is in België, dat hij niet aannemelijk maakt dat hij belangrijke culturele banden heeft in het Rijk en dat hij niet bewijst dat hij diepgaande relaties met personen in België heeft die hij niet vanuit het buitenland kan onderhouden – niet dat wanneer het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat is gebaat met een effectieve immigratiecontrole, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De Raad kan, gezien het voorgaande, slechts vaststellen dat er geen elementen zijn die toelaten te concluderen dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.2.2. Gezien het voorgaande kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. Er blijkt immers niet dat verzoeker een familie- of gezinsleven in België heeft dat in aanmerking diende te worden genomen en dat over het hoofd werd gezien.

3.2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling, zodat deze niet dienstig kan worden aangevoerd. Er kan daarenboven niet worden ingezien welk belang verzoeker nog heeft bij zijn grief dat indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd alvorens de Raad zich kan uitspreken over het beroep dat hij instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal dit een miskennis van de rechten van verdediging inhoudt. Het staat immers vast dat de bestreden beslissing niet gedwongen werd uitgevoerd alvorens de Raad voormeld beroep behandelde en dat de Raad bij arrest nr. 202 138 van 9 april 2018 ook weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK